

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C) (2013/C) w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż przewidziana w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłata EEG oraz ustanowiony w tym samym akcie system szczególnych wypłat wyrównawczych nie stanowi finansowania za pomocą zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Wszystkie okoliczności faktyczne mające znaczenie dla zakwalifikowania tych środków zostały ustalone w postępowaniu spornym, w którym uczestniczyły Komisja i Republika Federalna Niemiec. Nie pozostały zatem żadne wątpliwości, która Komisja powinna była wyjaśnić w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz zasady pewności prawa

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 1 TFUE i zasadę pewności prawa przeprowadzając przy ocenie czasowej kwalifikacji EEG jako pomocy państwa przewidziane w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie w przedmiocie nowej pomocy, zamiast tej przewidzianej w art. 17 i nast. tego rozporządzenia i dotyczącego pomocy istniejącej. Skarżąca w szczególności podnosi, że Komisja w swej decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Wprowadzone do EEG 2000 zmiany, w efekcie których przyjęto EEG 2012, nie miały znaczenia z punktu widzenia kwestii poruszonych w tej decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła zatem przedstawić zmianę swej opinii prawnej w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, nie angażując skarżącej.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 karty praw podstawowych i prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżąca twierdzi następnie, że pozwana wydała zaskarżoną decyzję nie dając jej możliwości przedstawienia jej stanowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2014 r. – ArcelorMittal Hamburg i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-235/14)

(2014/C 223/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal Hamburg GmbH (Hamburg, Niemcy), Bregal Bremer Galvanisierungs GmbH (Brema, Niemcy), ArcelorMittal Hochfeld GmbH (Duisburg, Niemcy) i ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestię zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Kronotex i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-236/14)

(2014/C 223/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kronotex GmbH & Co. KG (Heiligengrabe, Niemcy), Kronoply GmbH (Heiligengrabe) i K Face GmbH (Heiligengrabe) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska